

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ — ΙΟΥΛΙΟΣ 1981 (Π.Ο.Η.)

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΘ. ΦΥΛΛΟΥ 784

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κένιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΗΜΩΝ

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμενα ὄντως «πονηραὶ εἰσὶ». Ἡμέραι καταφρονήσεως πάσης ἠθικῆς ἀξίας. Ἡμέραι ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἡμέραι, καθ' ἃς, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Ἐπίσκοπος Κρήτης ἐν τῷ κανόνι του, «ὁ νόμος ἡσθάνησεν, ἄργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, γραφὴ πᾶσα παρημέληται, Προφηταὶ ἠτόνισαν καὶ πᾶς δικαίου λόγος». Διατί; Διότι ἡ ἁμαρτία ὑπὸ διαφόρους μορφὰς κατατρύχει τὸ πλᾶσμα τοῦ Πλάστου καὶ ἀπομακρύνει αὐτὸ ἐξ Αὐτοῦ. Τὸ ἀπομακρύνει διὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον. Νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς τοὺς κευθμῶνας τοῦ Ἰδοῦ, ἐξ οὗ ὁ Ζωοδότης ἠλευθέρωσε. Ἀπώλεσε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος τῆς σήμερον, κατὰ τὸν τραγικὸν τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴν Σοφοκλέα, «τόν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα τὰ τ' ὦτα». Καὶ σύρεται ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν πνευματικὸν βόθυνον.

Τίθεται ὁμως τὸ ἐρώτημα. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν; Ἐπλάσθη διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν Ἰδὸν; Ἐπλάσθη νὰ

εὐρίσκειται μακρὰν τοῦ χορηγοῦ τῆς ζωῆς; Ἐπλάσθη διὰ νὰ σταρῇ τῆς πνευματικῆς δόξης, ἢ ἐπηγγεῖλατο αὐτῷ ὁ Θεός; Ὁχι. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Πλάστην του καὶ νὰ συνευφραίνεται αἰώνως μετ' Αὐτοῦ.

Ἀλλὰ φεῦ! Ἡ ἐποχὴ ἡμῶν ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπομεν πονηρὰ. Ἀγαπᾷ τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Ἐπιθυμεῖ τὸ ψεῦδος ἢ τὴν ἀλήθειαν. Ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν πλάνην ἢ τὴν πίστιν. Ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν θέσιν καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἄρνησιν. Σκοτεινὴ ἡ ἐποχὴ. Σκοτεινοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ἐνώπιον ὁμως τοιαύτης καταστάσεως ἡμεῖς οἱ ἀπὸ Θεοῦ τεταγμένοι νηοπλογοὶ διὰ τὴν πνευματικὴν σωτηρίαν τῶν στρατευομένων ἐν τῇ νοητῇ ὁλκάδι τί δεόν νὰ πράξωμεν; Ἀκούομεν θεωρίας ὑλιστικὰς καὶ ἀναρχικὰς καὶ μηδενιστικὰς καὶ παραμένομεν ἀδιάφοροι. Παρακολουθῶμεν πτώσεις πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς καὶ ὁμως παραμένομεν ἀνάλητοι. Καθ' ἑκάστην φρικτῶς βλαβερὰ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐκτοξεύονται καὶ ἡμεῖς

όπαθως αντιπαρερχόμεθα ταύτας. Αίθετικά δόξασαι καθ' ἐκάστην τὸν πατρῶον χώρον κατακλύζουσιν ἡμῶν ἐν ἀδρανεῖα διατελούντων. Τί νι τρόπῳ δικαιολογεῖται ἡ χαρακτηρίζουσα ἡμᾶς παχυλὴ ἀδιαφορία; Διατί δὲν κινούμεθα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπαπειλούσης τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν πνευματικῆς λύμης; Τίνες πνοαὶ κατέστειλαν τὴν ἐν ἡμῖν φλόγα τῆς ἀγωνιστικότητος, ἥτις κατήσθινεν τὰ ἐγκата τῶν ἐνδόξων καὶ ἀγίων προγόνων ἡμῶν; Ποῦ, ὅθεν, ἡ Πίστις ἡμῶν; Δὲν θέτει ἡμᾶς εἰς προβληματισμόν ἡ σοφὴ καὶ θεόπνευστος ρῆσις τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου «δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου»; Ἄς ἐννοήσωμεν ὅτι δὲν νοεῖται καὶ δὲν ὑφίσταται ὀρθοδοξία ἄνευ ὀρθοπραξίας.

Οἱ τοῦ Ποιμενάρχου τῆς Κρήτης Ἀνδρέου τοῦ ὕμνογράφου λόγοι ἔχουσι πλήρη ἐφαρμογὴν παρὰ τοῖς σημερινοῖς Χριστιανοῖς, οἵτινες κατ' ἐπίφασιν καὶ οὐχὶ ὡς συνειδησιακοὶ πιστοὶ λατρεύουσι τὸν Θεόν. Διότι ἐάν ἐν ταῖς καρδίαις ἀπάντων ἡμῶν ὑπῆρχεν ἔρωθ Χριστοῦ, ἐάν τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπλήρει καὶ ἐφλεγεν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἐάν ἐκάστος ἐξ ἡμῶν ἔθετε ὡς προμετωπίδα τῆς ζωῆς του τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, θά εἴμεθα εἰς κατάστασιν κατὰ πολὺ πνευματικῶς ἀνωτέραν καὶ θρησκευτικῶς. Θά εἴμεθα ὡς «λαὸς περιούσιος, βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον». Θά εἴμεθα ἀπόστολοι καὶ κήρυκες διαπρύσιοι τῶν ὑψίστων σωτηριωδῶν ἀληθειῶν, ὁδηγοῦντες τοὺς πεπλανημένους καὶ τοὺς ἁματωλοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ἥτις εἶναι ἀλήθεια καὶ φῶς καὶ Ζωή. Θά ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἀγιοτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὴν προαγωγὴν καὶ προβολὴν τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν, μὴ ὑπερθέτοντες τούτων τὰ ταπεινά ἡμῶν ὠφέλη καὶ συμφέροντα, τὰς ἰδιοτελείας καὶ τὰ πάθη, τὰ μίσῃ καὶ τὰς ἀντιθέσεις, καταρρακώνοντες οὕτως τὸ κύρος τῆς Ἱερᾶς Κιβωτοῦ, εἰς ἣν, Θεῖα συνόρασι εὐρισκόμεθα.

Αἱ γραμμαὶ αὗται ὑψηγορεύθησαν ἡμῖν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅμα τῇ ἐπανακάμψει ἡμῶν εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ θυέλλης πνευματικῆς, εἶδομεν νὰ δοξολογεῖται τὸ Ὑπερύμνητον τοῦ Κυρίου ὄνομα καὶ ἡ Ἀγιοτάτη καὶ Μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία νὰ προβάλλεται παρὰ τοῖς Ξένοις καὶ νὰ τιμᾶται Αὐτῇ, διότι ἀπλούστατα ψυχαῖς πυριφλέκτοις διακηρύττεται, λατρεύεται, ὕμνολογεῖται καὶ μεγαλύνεται ὁ Ποιητὴς τοῦ παντός. Διότι οἱ πιστοὶ προσεπάθησαν νὰ ἀναδείξουν ἑαυτοὺς ὄντως γνησίους ὁπαδοὺς τοῦ Θεανθρώπου «ἐν πίστει ἐν ἀναστροφῇ ἐν ἀγνίᾳ». Ὁ πόνος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπέτυχεν τὴν πανθομολογουμένην πρόκλησιν θαυμασμοῦ ὑπὸ πάντων καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ὑπεναντίων. Καὶ ὑπερβαλλόντως ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ὅσον ἐνεστὶ κρυσταλλίνην καὶ ἀγίαν διατήρησιν

τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν τῇ Ξένῃ.

Καιρὸς ὅθεν, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, νὰ συνέλθωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἑαυτοὺς. Ἡμεῖς οἵτινες δὲν διάγομεν τὸν βίον ἡμῶν εἰς χώραν ἀγρίαν ἢ ἀπολίτιστον, ἀλλόγλωσσον καὶ ἀλλογενῆ, ἀλλ' εἰς χώραν ἐνθα ἠκούσθη Ζωηρῶς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς χώραν ἐνθα ἠκούσθησαν αἱ πρῶται φιλοσοφικαὶ θεωρίαι περὶ τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀτόμου, ἐνθα λίαν Ζωηρῶς ἐξεδηλώθη ἡ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ ἥτις τυγχάνει ἡ κοιτίς τοῦ πολιτισμοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ κίστα κολακευτικῶν τυγχάνει δι' ἡμᾶς, τοὺς Ἑλληνας τῆς Μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος δηλονότι, νὰ λαμβάνωμεν μαθήματα ὀρθοπραξίας καὶ χριστιανικῆς ἐν γένει βιοτῆς ἐκ τῆς Διασποράς.

Ἀλλ' ὅμως παραμερίζοντες τὰς μικρότητας καὶ θραύοντες τὰ δεσμά τῶν παθῶν καὶ τείνοντες χεῖρα ἀδελφικῆς συνεργασίας μεθ' οἰουδήποτε ὑγιῶς σκεπτομένου καὶ ἀγωνιζομένου Γνησίου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, ἅς σταθμίσωμεν τὰς εὐθύνας ἡμῶν καὶ ἅς ἐργασθῶμεν ἅπαντες ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου εὐσυνειδήτως καὶ εὐλικρινῶς καὶ ἀρραγῶς ἠνωμένοι, ἐπιτελοῦντες ἔργα καλὰ καγαθὰ «ἐν ἀγιστάσῃ καὶ φόβῳ Θεοῦ».

Τοῦτο ἄλλωστε τυγχάνει καὶ τὸ καθῆκον ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ι Σ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ ὑλικῶν, ἤτοι ὑπόλοιπα Α) ομοῦ, ἐκδοσίς ἀποδείξεων εἰσδοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους πράξεως κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφύλασσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.
«Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας»

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ Η ΟΣΙΟΜΑΡΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὁσίως βιώσασα ἡ Ὁλυμπία
Χεῖρὶ πειρατῶν Μάρτυς ὤφθη Κυρίου.

Αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ δὴ αἰ κείμεναι ἔναντι τῶν παραλίων τῆς Μαρτυρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔχουν ποτισθεῖ μέ αἷματα ἀναριθμήτων ἡρώων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως. Μέ αἷματα συνειδητῶν τέκνων τοῦ Χριστοῦ, ἃτινα δέν ἠγάπησαν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ ἠγωνίσθησαν σθεναρῶς διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ Ὀνόματος. Τοιοῦτον τέκνον τοῦ Κυρίου τέγγανει καὶ ἡ Ὁσιομάρτυς Ὁλυμπία, ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Καρυῶν παρὰ τῇ κωμοπόλει θερμῇ τῆς νήσου Λέσβου ἀσκήσασα καὶ μαρτυρικῶς ἐν αὐτῇ τελειωθείσα τῇ 11ῃ τοῦ μηνός Μαΐου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1235.

Αὕτη ἐγεννήθη ἐν Πελοποννήσῳ τῷ 1200 ἐξ εὐσεβῶν γονέων, οἵτινες κατήγοντο ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν Πάλεων. Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἱερεὺς καὶ ἡ μήτηρ τῆς θυγάτη ἱερέως. Οὕτως ἡ μικρὰ αὕτη κόρη ἐκ τοῦ λίκνου ἐπὶ ἐδιδάχθη τὴν εὐσέβειαν. Ἀλλ' εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν ὀρφανὴ ἀμφοτέρων τῶν γονέων παραμείνασα ἀπεστάλει παρὰ τῶν συγγενῶν τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Γυναικείᾳ Μονῇ τῶν Καρυῶν τῆς νήσου Λέσβου, ἐνθα ἡγουμένη ἐτύγχανε ἡ ἐκ μητρός τῆς θεία, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Δωροθέα. Αὕτη ἀναλαβοῦσα τὴν μικρὰν ὀρφανὴν ἀνεψιάν τῆς, ἠναλώθη εἰς τὸ διδάσκειν αὐτὴν ντὴν εἰς Θεὸν ἀγάπην καὶ εὐσεβείαν, ἐνεκα δὲ τῆς διαπαιδαγωγήσεως ταύτης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐμφύτου κλίσεως, ἡ Ὁλυμπία ἠράσθη τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου καὶ ἠκολούθησε τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν. Ἀγούσα τὸ δέκατον ἑνατον ἔτος τῆς ἡλικίας κείρεται μοναχή, τὸ δὲ εἴκοστόν πέμπτον ἐκλέγεται ἡγουμένη εἰς διαδοχὴν τῆς ἀποθιωσάτης Δωροθέας. Ὡς ἡγουμένη διακρίθη διὰ τὴν σύνεσιν, μεθ' ἧς τὴν Μονὴν διώκησεν, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Ληστρικαὶ ἐπιδρομαὶ συνετάραζον τὰ παράλια καὶ τὰς νήσους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Μία τοιαύτην ἐπίθεσιν ἐδόχθη καὶ ἡ νήσος Λέσβος. Ἐπιδρομόντες οἱ βάρβαροι πειραταὶ ἔκαυσαν καὶ ἐδήλωσαν καὶ ἠτίμωσαν ἐν τῇ νήσῳ. Πληροφορηθεῖσαι αἱ συμμονάστριαι τῆς Ὁσίας τὰς βαρβάρους τῶν ἐπιδρομένων ἐνεργείας εἰς τὰ ὄρη ἀνεχώρησαν, ἐγκαταλείψασα τὴν ἡγουμένην τῶν μετὰ τινος μοναχῆς Εὐφροσύνης ὀνόματι. Ἀφίχθόντες οἱ πειραταὶ τινὰς τῶν μοναζουσῶν τῶν μὴ δυνη-

θειςὼν ἐγκαίρως νὰ ἀναχωρήσωσι ἠτίμασαν, τὴν δὲ Εὐφροσύνη ἐπὶ δένδρου κρεμάσαντες κατέκαυσαν καὶ τὴν ἡγουμένην Ὁλυμπίαν συλλαβόντες δι' ἀνημμένων λαμπάδων τὸ σῶμα κατέκαιον καὶ διὰ πυρακτωμένων σιδηρῶν ράβδων τὰ ὦτα αὐτῆς διαπεράσαντες τῷ θανάτῳ παρέδωκαν. Μετὰ ταῦτα οἱ πειραταὶ τὸ σῶμα αὐτῆς λαβόντες ἐπὶ σανίδος δι' ἡλῶν προσήλωσαν. Ἀναχωρησάντων τῶν πειρατῶν κατέφθασαν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἵτινες προσεπάθησαν νὰ ἀποκαθελῶσωσι τὸ μαρτυρικόν αὐτῆς σῶμα, πλὴν ὅμως εἰς μάτην, διότι ἐξαγαγόντες ἕκαστον ἥλον καὶ τεμάχιον τῆς ἀγίας καὶ μαρτυρικῆς σαρκὸς τῆς Ὁλυμπίας ἀπεκόπτετο, ὁπότε ἐνεταφιάσθη ὡς ἐμαρτύρησεν.

Ταῦτα πάντα ἀγνωστα μέχρι πρό τινας καθίσταντο. Ἀλλ' ἐν ἔτει 1959, ὅτε οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ραφαὴλ Νικόλαος καὶ Εἰρήνη, οἱ μαρτυρήσαντες ἐν ἔτει 1463 ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐνεφανίσθησαν κατ' ὄναρ καὶ καθ' ὕπαρ ὑποδεικνύοντες τὸν τάφον αὐτῶν καὶ τὰ τοῦ μαρτυρίου τῶν διηγουμένοι, ἐνεφανίσθη καὶ ἡ Ὁσία Ὁλυμπία πολλοῖς, τὰ τῆς βιοτῆς καὶ τοῦ μαρτυρίου τῆς ἱστοροῦσα καὶ τὸν τάφον τῆς ὑποδεικνύουσα. Γενομένων δὲ ἀνασκαφῶν, εὐρέθησαν τὰ πάντιμα αὐτῆς λείψανα καὶ οἱ εἴκοσι ἥλοι, δι' ὧν αὕτη τῷ Εὐλῳ καθηλώθη.

Τοιαύτη ἐν ὁδοῖς γραμμαῖς ἡ πολιτεία τῆς Ὁσιομάρτυρος Ὁλυμπίας τῆς νεοφανοῦς. Ταύτης καὶ ἡμεῖς τὴν πίστιν καὶ τὴν καρτερίαν μιμησώμεθα βοῶντες αὐτῇ ἐν ὠδαῖς ἀσματικαῖς: «Χαίροις Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, Πελοποννήσου ἐνθεώτατον βλάστημα ἡ πόνοις τῆς ἐγκρατείας ἐν τῇ Μονῇ Καρυῶν, τῇ ἐν Λέσβῳ πίστει διαπρέψασα, καὶ πάσαν τὴν ἐφοδον, τῶν βαρβάρων ἐνέγκασα, γνώμη ἀνδρείᾳ οἷα πλήρης φρονήσεως καὶ ἐλλάμψεως, Ὁλυμπία τῆς Χάρπος ὅθεν τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, βραβείων ἡξίωσαι, καὶ οὐρανίων θαλάμων συγκληρονόμος γεγένησαι, Χριστόν δυσωποῦσα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος».

† Ὁ Ἀχαρνῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΚΕΦΑΛΟΥΣ ΔΟΓΜΑΤΙΣΤΑΣ

«Αφετε αὐτούς, ὁδηγοὶ εἰσὶ τυφλοὶ τυφλῶν, τυφλὸν ἓν ὁδηγῇ, ἀμφοτέρω εἰς βόθυνον πεσοῦνται» (Ματ. ΙΕ', ΙΔ').

Ἔνεκεν τῶν πολλῶν αἱρέσεων καὶ τῆς μεγάλης ἀποστασίας ἐκ τῆς ὀρθῆς πίστεως, εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς ὅπου διερχόμεθα, καλῶς προσεφάνησεν ὁ Κύριος ὅτι «πλήν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρησιν τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς»; (Ματ. ΙΗ' Η').

Καὶ πῶς τοῦτο γενήσεται παρά τῶν ἀπίστων; Ἐξ ἀπιστίας πίστις, καὶ ἐξ ἀσεβείας οὐδέποτε γεννᾶται πίστις καὶ εὐσέβεια.

Πολλοὶ δοκοῦσαι Ἐκκλησίαι Χριστοῦ εἶναι ἐν τῷ ἀπίστῳ ἔθνῳ μας, καὶ πᾶσαι εἰρηνεύουσι μετὰ τοῦ μισοῦντος τὴν εἰρήνην Διαβόλου, ὡς φίλοι καὶ οἰκεῖοι ἐκείνου. Μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δέ, ὡς οὔσα ὄντως Ἀγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, οὐδέποτε εἰρήνευσεν, ἀλλ' ἐγειρεῖ ἐπαναστάσεις καὶ συκοφαντίας καὶ διωγμούς καὶ Δικαστήρια καὶ ἄλλα πολλά σκάνδαλα, ὧν οὐδεμία ἐτέρα «Ἐκκλησία» πείραν ἔλαβεν, ἔστω καὶ ἂν καλοῦνται Γ.Ο.Χ. Παλαιοημερολογίται.

Μόνῃ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον καὶ πάντες ἀντιλέγουσι καθ' ἡμῶν εἰς πάντα ὅσα ποιοῦμεν καὶ λέγομεν καὶ τὰ εὐθέα στρεβλά τὰ βλέπουσι καὶ τὰ ὀρθὰ κυρτά καὶ τὰ σεμνὰ μας βλασφημοῦσι.

Τοῦτο οὐμόνον οἱ ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι ἡμῶν ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ νομιζόμενοι οἰκεῖοι εἶναι καὶ ἡμέτεροι καὶ ἀρεσκόμενοι καλεῖσθαι Γ.Ο.Χ. καὶ Παλαιοημερολογίται (καθ' ὧν ὁ παρὼν ἀντιρρητικός ἀσκεῖται), ἐάν δέ ἡδύναντο καὶ Ραββί, Ραββί.

Πολλοὶ ἐπαναλαμβάνομεν, «Ἐκκλησίαι» εἶναι ἐν τῷ ἔθνῳ μας, καὶ οὐδεμίαν «Ἐκκλησίαν» εἴτε παλαιάν εἴτε νέαν κατεκερμάτισεν εἰς αἱρέσεις, ὁ Διάβολος (οὐδέ θά κατακερματίσει εἰς τὸν αἰῶνα) πλήν τῆς ἡμετέρας, ἐξ ἧς ἔλαβον αἱ ἐσχάται ἀποσχισθεῖσαι «Ἐκκλησίαι» εἴτε παλαιάν εἴτε Νέαν κατεκερμάτισεν εἰς αἱρέσεις ὁ Διάβολος (οὐδέ θά κατακερματίσει εἰς τὸν αἰῶνα) πλήν τῆς ἡμετέρας, ἐξ ἧς ἔλαβον αἱ ἐσχάται ἀποσχισθεῖσαι «Ἐκκλησίαι» τὴν κλησὶν ψευδῶς «Παλαιοημερολογίται».

Ὁ κατακερματισμὸς εἶναι ἀσφαλὲς διακριτικὸν σημεῖον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῶν σχισμάτων καὶ αἱρέσεων. Ἰδού καὶ ἡ μαρτυρία:

«Ἐρώτησις: Πῶς ὁ Σατανᾶς οὐ διεῖλεν ἄλλην πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τοσαύτας αἱρέσεις,

εἰ μὴ τὴν τῶν Χριστιανῶν;

Ἀπόκρισις: Ὡς ἀντικειμένην αὐτῷ δηλονότι καὶ καταργοῦσα αὐτόν. Ποία γάρ εἰπέ μοι φροντίς τῷ Σατανᾷ Ἰουδαίου ἢ Σαμαρείτας, ἢ Ἑλλήνας πολεμῆσαι, ἢ μερίσαι εἰς αἱρέσεις καὶ πίστεις διαφόρους; Πᾶσαι γάρ αὗται, αὐτοῦ εἰσὶ καὶ οὐδαμοῦ ὁ Σατανᾶς τὸ ἑαυτοῦ πολεμεῖ, ἀλλὰ τὰ τοῦ Θεοῦ. Ὡστε τῷ βουλομένῳ καὶ ἐντεῦθεν ἔστι μαθεῖν ὅτι οὐκ ἔστι ἐτέρα πίστις εὐσεβὴς ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλη, εἰ μὴ μόνῃ ἡ εἰς Χριστόν. (Μεγάλου Ἀθανασίου, πρὸς Ἀντίοχον Ἀρχοντα).

Λέγει ἡ Γραφή: «Οὐ γάρ ἐν λόγῳ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει» (Α' Κορ. Δ' Κ'), ἀλλάσσοντες τοὺς λόγους μικρόν τι ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἐννοίαν λέγωμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖται οὐ διὰ λόγων, ἀλλὰ διὰ δυνάμεων, δηλαδή διὰ θαυμάτων παρά τοῦ Θεοῦ. Διότι λόγους πᾶσαι αἱ αἱρέσεις λέγουσι, «τοῦ Χριστοῦ εἴμεθα» ἀλλ' ἔργα, δηλαδή θαύματα παρά Θεοῦ οὐδαμοῦ.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία μόνῃ, ὡς οὔσα τοῦ Χριστοῦ, ἐγκουχᾶται ὅτι ἔχει Θεῖαν μαρτυρίαν, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῷ ἔτει 1925 ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς εὐαρεστοῦμενος ἐν αὐτῇ. Ἄρα γε δύναται ἐτέρα «Ἐκκλησία» οὔσα ἐν τῷ ἔθνῳ μας, νὰ δείξῃ τοιοῦτον τεράστιον, εἴτε Νεοημερολογίτισσα, εἴτε Παλαιοημερολογίτισσα κεκλημένη; Ἀληθῶς ὄχι. Αἰσχυνθήτωσαν οὖν καὶ ἐπιστρεψάτωσαν εἰς ἡμᾶς καλῶς, αἱ κακῶς ἀποσκιρτήσασαι.

Προσιμιάσαμεν ταῦτα ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι πολεμούμεθα μόνον ἡμεῖς παρά πάντων, διότι εἰς ἡμᾶς μόνους εὐρίσκεται ὁ θησαυρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν Διάβολος ἡμᾶς θέλει νὰ συλῇ καὶ οὐχὶ τοὺς κοπρῶνας, τοῦτέστιν τὰς αἱρέσεις.

Νῦν δέ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐρχόμεθα καὶ ἀκούσατε:

Ἦδη κυκλοφορεῖ ἐν διθλίῳ κρυφίως πως ἐν τοῖς Ναοῖς μας, τιτλοφορούμενον «ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΟΣ» συντεταγμένον παρὰ τῶν Μαξίμου Ἱερομονάχου καὶ Βασιλείου Μοναχοῦ Ἀγιορειτῶν ἡσυχαστηρίου Ἀγίου Βασιλείου Δάφνης Ἀγίου Ὁρους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχωσι πολλὰ ψεύδη, ἀνακριβείας, συκοφαντίας καθ' ἡμῶν, ἀπέραντον φλυαρίαν καὶ οὐ Θεολογίαν, καὶ πάντα τὰ Δόγματα τῆς ΑΚΕΦΑΛΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ.

Μηδεμιᾶς ἀποκρίσεως εἶναι ἄξιος ὁ λόγος αὐτῶν, οὕτω φανεράν καί πρόχειρον τὴν παραλογίαν ἔχων, ἀλλ' ἵνα μὴ ἡ σιωπὴ μας ἀναίσχυντιαν ἐκείνοις ἐμποίησῃ, φέρει διὰ βραχέων τὸ ψεῦδος ἐκείνων ἀπελάσσωμεν.

Καί πρῶτον μὲν ἴδωμεν ποῖα τὰ ἀνόητα Δόγματα τῶν, δογματίζοντες: Ὅτι δύνανται νὰ εἶναι Θεάρεστοι καί «ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» ὡς νῦν πολιτεύονται καί βιοῦσι ΑΝΕΥ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, (μὴ συνιέντες εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα, ὅτι σῶμα ἀνευ κεφαλῆς, ἀδύνατον ζῆσαι), ὡς καί οἱ παλαιοὶ αἱρετικοὶ οἱ ΑΚΕΦΑΛΟΙ καί οἱ νεώτεροι ἀδελφοὶ τῶν οἱ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ψευδοπαλαιημερολογίται.

Ὅτι κατάλληλος κληρὸς αὐτῶν ἀρμόζει οὐχ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, κατὰ τὰς Γραφάς, ἀλλὰ κατὰ τὸ μὴ γεγραμμένον καὶ εὐάρεστον ἐκείνοις, «ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ» καί «ΓΝΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ» καί «ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ».

Ὅτι, ἡ «ΓΝΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ» ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ «ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ» (μὴ νοοῦντες ἃ λέγουσι, χωρίζοντες ἐδῶ, ἃ πρότερον ἦνωσαν).

Ὅτι τὸ Ἀνώτατον κριτήριον εἶναι ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ», ἡ ὁποία σὺν τῇ μελλούσῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, θά δικάσῃ πάντας τοὺς Ποιμένας Ἐπισκόπους, Νεοημερολογίτας καί Παλαιημερολογίτας.

Ὅτι, ἡ «ΓΝΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ» εἶναι ἡ ἀνωτάτη αὐθεντία ἐνώπιον πάσης νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς καί πολιτικῆς ἀρχῆς καί ἐξουσίας, τὴν δυναμένην κατὰ τὴν Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας (ποῖαν πράξιν; εἴθε νὰ ἐγνωρίζατε τί λέγετε) νὰ ἐπικυρώσῃ, ἢ ἀκυρώσῃ καί ἀποφάσῃς Οἰκουμενικὸν ἄκόμα Συνόδων, ὧν τὸ Οἰκουμενικὸν κύρος ἐπισφραγίζει. (Ἀληθῶς ἐπαρμα Φαρισαϊκόν).

Ὅτι, τὰ Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν (συνυπακούεται βέβαια καί ἡ ἐκκλησία τῶν καί οἱ κληρικοὶ τῶν πάντες) ἔχουσι Χάριν Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅτι, ἡμεῖς οἱ Παλαιημερολογίται (ἐξαιρέτως καί ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ τῆς Κάνιγγος 32, περὶ τῶν ἄλλων οὐδόλως μέλλει αὐτοὺς), εἴμεθα πεπλανημένοι φρονούντες καί λαλοῦντες, καί πιστεύοντες καί ἔχοντες καί κηρύττοντες οὕτως διὰ τῆς Ἐγκυκλίου μας 1191)6.6.1974, ὅτι τὰ Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν εἶναι ἄμοιρα Θείας Χάριτος, κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

Ἐχει ἡ Βίβλος τῶν καί ἄλλα πολλά νεκρά Δόγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄσια γέλωτος, μᾶλλον κλαυθροῦ καί πᾶς τις ἀναγινώσκων αὐτήν, γινώσκει τὸ ἀληθές τοῦ λόγου μας. Πόθεν δέ

ἦντλησαν τὴν τηλικαύτην διδασκαλίαν, βλέπετε εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου τῶν, ὅπου ἐκθέτῃ τὴν Βιβλιογραφίαν τῶν (πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων).

Δεύτερον δέ, θά ἐξετάσωμεν τὰς βασικωτέρας καθ' ἡμῶν κατηγορίας, εἶναι δέ αὗται:

Τιτοφόρησαν τὸ βιβλίον τῶν, ὡς προεγράψαμεν «ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΟΣ» ἐκ τῆς πεπλανημένης αὐτῶν ὑπολήψεως ὅτι καί ἡμεῖς εἴμεθα καί Ἀποστάται καί Διχοστάται. Τοῦτου πρῶτον ἐξεταστέον, ἵνα ἐάν εἶναι ἀληθὴς ἡ κατηγορία καί αἱ ἕτεροι ἀληθεῖς θά εὐρεθῶσι, ἐάν ψευδὴς, τότε καί αἱ ὑπόλοιποι εἶναι ψευδεῖς καί δεινὴ συκοφαντία.

Ἐρωτῶμεν τοὺς σοφοὺς νὰ μᾶς εἰπωσι παρὰ τίνων ἀπιστατήσαμεν καί ἐδιχάσθημεν; Πότε; Ποῦ; Διὰ τί; Πῶς; Εἰπάτωσαν ἡμῖν σαφῶς καί εὐκρινῶς, χρόνον, τόπον, τρόπον, ὥραν, ἀνθρώπους καί ὅσα ἄλλα συντρέχῃσι τῇ ἀληθῇ μαρτυρίᾳ τῆς κατηγορίας, ἵνα φανῶσι ὅτι ἀληθεύουσι καί οὐχὶ συκοφαντῶσι.

Ἡμεῖς ἀπολογούμεθα παρρησίᾳ λέγοντες τὸ ἀληθές ὅτι πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν χώραν μας «Ἐκκλησίαι» ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἡμεῖς δέ παρ' οὐδεμιᾶς αὐτῶν καί πᾶσαι αἱ μέλλουσαι γίνεσθαι ἐξ ἡμῶν θά ἐξέλθωσι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Ταυρομενίας ἔχουσα οὕτως:

«Ἡ ἀήττητος Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, οὐ νικηθῆσεται ὑπὸ τῆς παρουσαναγωγῆς τῶν αἱρέσεων καί ἀπεσχισμένων τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, καθά φησὶ καί ὁ Ἱερώτατος Αὐγουστίνος σὺν τῷ Χρυσορρήμονι καί Ἱερῷ Θεοφυλάκτῳ. Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία Ἁγία, Ἐκκλησία Μία, Ἐκκλησία Καθολικὴ, πασῶν τῶν αἱρέσεων καί τῶν σχισμάτων καταμαχομένη, πολεμῆσαι δύναται, ἐκπολεμηθῆναι οὐχ οἷόν τε. Ἐεῖδασιν (δηλ. θά ἐξέλθουν μελλοντικῶς) αὕτης πᾶσαι αἱ αἵρεσεις ὥσπερ θάμνοι καί κλάδοι ἀπρόσφοροι, προσημιημένοι τῆς ἰδίας ἀμπέλου, αὕτη δέ μένει ἐν τῇ ἰδίᾳ ρίζῃ, ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀμπέλῳ καί τῇ αὐτῇ ἀγάπῃ», καί πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς» (Ματ. ΙΣΤ' ΙΗ') (Τόμος Χαράς Δοσιθέου).

Ἐξῆλθον λοιπὸν ἀφ' ἡμῶν, 1) Ἡ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τὸ ἔτος 1924, 2) Ἡ τῶν ΑΚΕΦΑΛΩΝ Κοινοτικῶν τὸ ἔτος 1935, 3) Ἡ τῶν Μαθητικῶν τὸ ἔτος 1937, 4) Ἡ τῶν Ἀντωνιανῶν τὸ ἔτος 1979, 5) Ἡ τῶν Σουρικῶν τὸ 1980 (τοῦ Ἰωακείμ Σουρῆ).

Πᾶσαι λοιπὸν αἱ Ἐκκλησίαι ἐν τῇ Χώρα μας εἶναι αὗται, καί πᾶσαι ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἐκ ποίας λοιπὸν ἡμεῖς ἀπιστατήσαμεν ὥστε μᾶς ἀποκαλοῦν Ἀποστάτας; Καί ἐκ ποίας ἐδιδάχθημεν ὥστε δικαίως νὰ κληθῶμεν Διχοστάται; Σιω-

πάτωσαν αἱ γλῶσσαι των, λαλούσης τῆς ἀληθείας ὑπὲρ ἡμῶν.

Νῦν δὲ θὰ ἐξετάσωμεν τὴν ψευδῆ κατηγορίαν των ὅτι ἡ Ἀρχιερωσύνη μας προέρχεται «καὶ ἐκ Νεοημερολογίτου».

Ἐάν ἀλήθευον, ἔπρεπε νὰ φέρωσι καὶ τὰς διατάξεις, καὶ οὐχὶ ψιλῇ τῇ φράσει καὶ γυμνῇ ἀποδείξεων τῇ λέξει, θέλοντες πιστευθῆναι, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀποφαίνονται!!!

Ἡ Ἀρχιερωσύνη μας εἶναι Νόμιμος καὶ Κανονικὴ κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Οἰκουμενικούς Κανόνες, προερχομένη ἐκ δύο Ἐπισκόπων τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Παλαιημερολογητικῆς Ἐκκλησίας Διασποράς, Ὁρθοδόξων ὄντων καὶ Παλαιημερολογιτῶν ἀμφοτέρων καὶ οὐχὶ τοῦ ἑνός ἐξ ἐκείνων Νεοημερολογίτου, ὡς οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν συκοφαντοῦσι ψευδῶς.

Ἐάν μαρτυρούσαμεν ἡμεῖς ἑαυτοῖς, ἡ μαρτυρία μας δὲν θὰ ἦτο ἀληθής, ἄλλοι εἶναι οἱ μαρτυροῦντες ὑπὲρ ἡμῶν, εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν τότε Ρωσικὴν Σύνοδον δώδεκα (12) Ἐπίσκοποι καὶ ἕτεροι δύο (2) νῦν Ἐπίσκοποι, οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ Ἀστορίας Πέτρος, σύνολον μαρτύρων καὶ τούτων πάντων Ἐπισκόπων δέκα τεσσάρων.

Αἱ μαρτυρίαι αὗται εὐρίσκονται εἰς τὸ φύλλον 662 ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 25 Δεκεμβρίου 1972 καὶ πᾶς τις ἐπιθυμῶν καὶ μὴ ἔχων τοῦτο καὶ θέλει, δυνάμεθα νὰ τοῦ τὸ ἀποστείλωμεν.

Οἱ τὴν ἀήθη συκοφαντίαν ταύτην σπειράντες εἶναι οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν Ματθαϊκοί, τοὺς ὁποίους ἐπροκαλέσαμεν πρὸ διετίας ἵνα ἀποδείξωσι τὸ ψεῦδος των τοῦτο ἀληθές, καὶ οὐκ ἀπεκρίθησαν ἕως τοῦ νῦν, οὐχὶ μακροθυμοῦντες (ποῦ τοιαύτη ἀρετὴ τοῖς ἐχθροῖς μας), ἀλλὰ μὴ ἔχοντες ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἀληθείᾳ. Ἐχει δὲ ἡ πρόκλησις οὕτως:

«Πέμπτον. Διαβάλλεις τὰς Κανονικὰς χειροτονίας των Ἀρχιερέων μας Ἀκακίου καὶ Αὐξεντίου. Ἐάν δὲν εἶχες ἀμνησίᾳ ἢ ἀπώλεια φρενῶν, θὰ ἐνεθυμεῖσο τὴν λέγουσαν παροιμίαν: «Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κρεμασμένου δὲν ὁμιλοῦν γιὰ σχοινί», θὰ ἐνεθυμεῖσο λέγω, τὰς δώδεκα (12) παρανόμους χειροτονίας τοῦ «ἀγίου πατρός σας» Ματθαίου ἐν Κερατέᾳ (ποῦ ἄλλου;) καὶ θὰ ἐφημοῦσο. Σοφοῦ πινος ἐρωτηθέντος, «τίνας οἱ ὀφθαλμοὶ ὀρῶσι μακρότερον;» ἀπεκρίθη «τοῦ φθονεροῦ». Ἀληθὴς ὁ λόγος καὶ δι' ὑμᾶς ἐρεθῇ, διότι, μίαν (1) χειροτονίαν ἡμετέραν Κανονικὴν καὶ ἀναγκαίαν, εἶδον οἱ φθονεροὶ ὀφθαλμοὶ σας, ἀπὸ τὴν Κερατέαν ἕως τὴν Ἀμερικὴν, «δὲν εἶδατε» ὅμως τὰς δώδεκα παρανόμους χειροτονίας, τὰς ἐμπροσθεν τοῖς ὀφθαλ-

μοῖς ὑμῶν γενομένας ὑπὸ τοῦ «ἀγίου πατρός» ὑμῶν Ματθαίου, τοῦ «μόνου ὀρθοδόξου» ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὁμοιωθέντες τοῖς εἰδώλοις ὅπου ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐχ ὀρῶσιν.

Δυνάμεθα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὰς μὲν χειροτονίας ἡμῶν, νὰ ἀποδείξωμεν ἀληθεῖς. ὑμᾶς δὲ ψεύτας. Γηθοσύνως θὰ ἐποιούσαμεν τοῦτο ἐν τῷ παρόντι πονήματι ἐάν εἶχαμεν κανόν χωρὸν. Ἐάν ὅμως ἐπιμένετε καὶ τοῦτο γίνεται ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι καὶ ὑμεῖς ἀντιστοίχως θὰ ποιῆσετε τοῦτο διὰ τὰς ὑμετέρας χειροτονίας, τὰς ὑπὸ τοῦ πατρός σας Ματθαίου γινόμενας, καὶ οὕτως ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀληθής, τοῦτον καὶ θὰ πιστεύσωμεν, τοῦτον καὶ θὰ ἀκολουθήσωμεν, διότι «ὑπὲρ πάντα νικᾷ ἡ ἀλήθεια» (Ἑβραῖος Γ' 1Β'). (ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ἰουνίος 1979 Ἀπόκρισις Ἀναγκαία).

Ταῦτα ἐκεῖνοι εἶπαμεν καὶ οἱ λάλοι ἐσιώπησαν. Οὐδεὶς πλέον ἡμᾶς κατηγορεῖτω περὶ παρανόμων χειροτονιῶν, ἀλλὰ τοῖς Ματθαϊκοῖς ἐν οἷς ἡ τοιαύτη παρανομία αὐλίζεται.

Ἀποσκορακίσαντες τὰς βασικώτερας καθ' ἡμῶν κατηγορίας τῶν «ἀδελφῶν μας ΓΟΧ Παλαιημερολογιτῶν» τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ, θέτομεν ὀλίγα ἄνθη τῆς εὐρεσιλογίας των, ἐκ τοῦ λειμῶνος τοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου καλλιεργηθέντος καὶ καρποφορήσαντος «ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΧΑΙΣΜΟΣ» ἀκούσατε.

«Καθηκοντολογικὴ ἔννοια», «καθηκοντολογικόν κριτήριον», «Δυνητικὴ ἔννοια», «πράξις τῆς Ἐκκλησίας», «καινοτομοῦν πλήρωμα» «Ἀποτελέσεις», «κανονικὴ Ἐκκλησιαστικὴ ἀκρίβεια» «διάσωσις καὶ συνέχισις τῆς ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν αὐτῆς», «κανονικὴ ἀκρίβεια τῆς Ἐκκλησίας», «ἀκαινότητος φωνὴ ἐμπράκτου διαμαρτυρίας καὶ κανονικῆς ἀποδοκιμασίας», «Διοικητικὴ καὶ ἠθικὴ συνέπεια» κ.ἄ.

Τί χρή καὶ λέγειν τοῖς τοιούτοις; Οἱ ἐντυχάνοντες κρίνατε. Ἀρκεῖ ταῦτα πρὸς ἐλεγχον τῆς πλάνης των, καὶ μὴ μωρολογίας.

ΑΡΙΣΤΟΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁπεῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἡ Ὁρθή Πίστις

Λέγει ὁ Μ. Ἀντώνιος «οὐδεὶς γάρ ἡμῶν κρίνεται διατὶ δαιμόνια οὐκ ἐξέβαλεν, ἢ διατὶ οὐκ ἔσχε πρόγνωσιν, ἀλλ' ἕκαστος κριθήσεται εἰ τὴν πίστιν τητήρηκεν καὶ τὰς ἐντολὰς καὶ παραδόσεις γνησίως ἐφύλαξεν».

Ὡστε, σύμφωνα πρὸς τούτους τοὺς λόγους ἡ κρίσις τοῦ Κυρίου θεμελιούται κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν τήρησιν τῆς Ὁρθῆς Πίστεως.

Ἐξ ἄλλου διαπιστοῦται πὺς ἡ Ὁρθή Πίστις περιλαμβάνει ἀναπόσπαστα τὴν τήρησιν τῆς Ἀγίας Παραδόσεως.

Ὡστε δὲν νοεῖται Ὁρθή Πίστις, ἄνευ τῆς Ἀγίας Παραδόσεως, τὴν ὁποῖαν ὁμοίως κηρύττει καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος λέγων «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὅς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. β' 15).

Συνεπῶς, ἡ Ὁρθή Πίστις περιλαμβάνει τὰς Ἀγίας Παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὁποῖα ἐπέχουν θέσιν Ἀγιότητος, ἡ παράβασις δὲ αὐτῶν συνιστᾷ βλασφημία κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἠυλόγησεν καὶ ἐφώτισεν τὴν θέσπισιν τῶν Ἀγίων Παραδόσεων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ ἀξία τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων ἔχει βάσεις ἀρχαίας καὶ παλαιάς, τὴν δὲ τήρησιν Αὐτῶν διδάσκουν καὶ κηρύττουν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες Ἡμῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ δὲ Σοφὸς Σολομὼν λέγει, «Μὴ μέταίρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου, ἐπικατάρατος ὅς μετατίθῃσιν ὅρια Πατέρων Αὐτοῦ...» (Σοφ. Σολ.)

Διὰ τῆς λέξεως ὅρια, ὁ Σοφὸς Σολομὼν τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν ἐννοεῖ, διότι ἡ Ἀγία Παράδοσις συνίσταται ἀπὸ θέσεις ἡθῶν καὶ ἐθίμων Ἐκκλησιαστικῶν, αἱ ὁποῖαι θέσεις ὅρια καλοῦνται καὶ συνεπῶς τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ ὅρια καὶ ἡ Ἀγία Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις.

Ἐξ ἄλλου ὁ Σοφὸς Σολομὼν λέγει ὅτι εἶναι ἐπικατάρατος αὐτός ὁ ὁποῖος παραβιάζει τὰ ὅρια καὶ τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν.

Ὡστε ἡ Ἀγία Παράδοσις εἶναι τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ὅρια τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Καὶ πάλιν ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει, «Εἰ δὲ μένε

ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες» (Β. Τιμ. γ').

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὀφείλομεν νὰ παραμένωμεν εἰς ὅ,τι ἐμάθομεν καὶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχομεν μάθει νὰ τὰ διατηρῶμεν καὶ νὰ τὰ μεταλαμπαδεύωμε. Ἄλλωστε τοῦτο ἐννοεῖ ἡ λέξις «ἐπιστάθης» δηλαδὴ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διατηρήσεως ἄνευ οὐδεμίας ἀλλαγῆς καὶ μεταρρυθμίσεως. Ἀλλὰ ὁ Ἀπ. Παῦλος κάνει μίαν διευκρίνισιν λέγων, «εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δὲν γίνεται δεκτὴ εἰς τὴν Ὁρθὴν Πίστιν, οἰαδήποτε Παραδόσις.

Τῶν αἰρετικῶν οἱ παραδόσεις, αἱ προσερχόμεναι ἀπὸ κρυσταλλίνους καὶ ἀνοθεύτους Ὁρθοδόξους πηγὰς, αὐταὶ εἶναι Ἅγιοι καὶ ἐγκυραὶ τύποις καὶ οὐσίᾳ.

Συνεπῶς, δικαίως ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ Παῦλος κάμνει ταύτην τὴν διάκρισιν, ὑποδεικνύων νὰ παραμένωμεν καὶ νὰ διατηρῶμεν αὐτὰ τὰ ὁποῖα παρελάβομεν, προσέχοντες νὰ μὴν προέρχονται ἀπὸ κακοδόξους καὶ αἰρετικούς, ἀλλὰ τῶν Ἀγίων καὶ Ὁρθοδόξων Πατέρων.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος καὶ πάλιν λέγει, «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβητε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 9), τοῦτο πὺς ἡ Ἀγία Παράδοσις εἶναι Εὐαγγέλιον καὶ λόγος, ὥστε ὁ παραβάτης καὶ ὁ διδάσκων ἐναντίᾳ ταύτης τῆς Ἀγίας Παραδόσεως, καθίσταται αὐτομάτως ἐπικατάρατος καὶ εἰς καῦσιν πυρός ὑπόδικος.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει, «ἐπαγωνίζεσθε τῇ ἀπαξ παραδοθῇ τοῖς Ἁγίοις πίστες...», αὕτη δὲ ἡ Πίστις εἶναι ἡ Ἀγία Ἐκκλησία, μετὰ τῶν ὁρίων Αὐτῆς δηλονότι τῶν Ἀγίων Παραδόσεων καὶ πνευματικῶν κειμηλίων. Ὁ δὲ Ἱερός Χρυσόστομος ἐπισφραγίζει καὶ λέγει, «Παράδοσις ἐστὶ, μηδὲν πλέον ζήτην».

Πρακτικώτερον θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παρομοιάσωμεν τὴν παραβίαν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως οἷον τρόπον ἐγένετο ἡ παραβίασις ἐν τῷ παρδείσῳ τοῦ «μήλου» ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους, ἡ δὲ τιμωρία εἶναι θάνατος, τοῦτέστιν κόλασις αἰώνιος.

Ο ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΟΦΙΣ

Η ΜΑΣΣΩΝΙΑ

Ἡ Μασσωνία εἶναι γνωστόν τοῖς πᾶσι ὅτι εἶναι μία κρυφή καί ὑπουλός ὀργάνωσις, ἡ ὁποία ἔχει διεθνήν χαρακτήρα καί παγκόσμιον.

Τά μέλη αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως εἶναι τὰ μὲν ἡγετικά ἐξ Ἑβραίων, τὰ δὲ δευτερεύοντα, ἀπὸ προσωπικότητες κοσμικοῦ χαρακτήρος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ Μασσωνία εἶναι σύστημα ὑλιστικόν, καί ἐδραιούται σὲ ἄρθρα καί κανονισμοὺς ἐντελῶς ἀντιθρησκευτικούς, τὰ δὲ ἄρθρα τῆς Μασσωνίας καί τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἶναι παντελῶς ἀντίθετον τοῦ πνεύματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ Μασσωνία ἀρνεῖται ὁλοκληρωτικῶς τὸ Χριστιανικόν πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καί οὕτως εἰπεῖν εἶναι ὄντως "Οφίς πονηρός καί καταχθόνιος οἷος τοῦ Παράδεισου, πού ὡδήγησεν εἰς πτῶσιν τοὺς πρωτοπλάστους.

"Αλλῶστε τὸ Σύμβολον αὐτῆς τῆς Παγκοσμίας Ὀργανώσεως ἔχει ἓναν περισιφίζοντα ὄφιν, ὁ ὁποῖος ὄφιν παριστᾷ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν.

Σκοπὸς τῆς Μασσωνίας εἶναι ἡ παγκόσμιος κυριαρχία καί ἡ υποδουλώσις ὅλων τῶν λαῶν καί τῶν ἔθνων καί τῶν Κρατῶν, ὑποκάτω τοῦ σκήπτρου αὐτῆς καί τοῦ πνεύματός της, τὸ ὁποῖον ὡς εἴπομεν προγενεστέρως εἶναι βλάσφημον τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις.

Προκειμένου νὰ υποδουλώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἡ Μασσωνία, κινεῖται εἰς τὸ νὰ ὑποτάξῃ ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς, κυρίως μὲν τοὺς ἄρχοντας τῶν λαῶν, εὐθύς δὲ τὰ ἄτομα τὰ κατέχοντα ἐπικαίρους θέσεις, τὸν δὲ ἀπλοῦν λαόν ὡς συμφετόν καί μᾶζα, κινεῖ διὰ μέσου τῶν κυβερνήσεων, τὰς ὁποίας καθιστᾷ ὑποχείριους καί ἐκτελεστάς τῶν ἐντολῶν της.

Τοιοιτοτρόπως ἔχομεν ἀναρίθμητα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μοιραίως καί ἀδόξως ἤλθον εἰς φῶς καί τὰ ὁποῖα γεγονότα ἀπέδειξαν τὸ πῶς ἐργάζεται ἡ Μασσωνία καί ποίους σκοποὺς ἐξυπηρετεῖ.

Αὕτῃ ἡ διαβρωτικὴ πολιτικὴ, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ἡ Μασσωνία, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὰ Κράτη κρυφίως νὰ ἔχουσιν Μασσώνους ἡγέτας, οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν ταῦτα σύμφωνα πρὸς τὰς ἐντολάς τῶν στοῶν τῆς Μασσωνίας.

Ἡ ἄρνησις πρὸς ὑπακοήν ἑνὸς τυχόντος μέλους εἴτε ἡγετικοῦ εἴτε ἀπλῶς μεμονωμένου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, συνεπάγεται τὴν ποινήν

τοῦ θανάτου ἀπὸ εἰδικευμένους ἐκτελεστάς τῆς Μασσωνίας.

Ὁ κυριώτερος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Μασσωνία χειρίζεται τὴν ὑποταγὴν καί τὴν δουλείαν τῶν μελῶν εἰς τοὺς καταχθόνιους σκοποὺς αὐτῆς εἶναι τὸ χρῆμα καί τὸ κεφάλαιον, ἐπὶ τῷ δὲ ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι εἴτε ἀνήθικοι εἴτε ὄνομοι, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτυχάνεται τὸ ἐπιδιωκόμενον πρόγραμμα.

Διὰ ταῦτα καί ἡ Μασσωνία κηρύττει, «...δὲν ὀφείλομεν νὰ σταματῶμεν ἐνώπιον τῆς διαφθορᾶς τῆς ἀπάτης καί τῆς προδοσίας, ὅταν αὐταὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας...» (Πρωτοκ. Κεφ. Α').

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Μασσωνία λέγει «...ἐθίξαμεν τὰς χορδὰς τῶν ἀνθρώπων, τὸν ὑπολογισμόν, τὴν ἀπλησίαν, τὸ ἀκόρεστον τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καί ὁ θρίαμβός μας διηκολύνθη...» (Πρωτ. Κεφ. Α').

Ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ αἰσχρὸν τῆς Μασσωνίας κατὰ τὴν ἀντιθετικὴν ἰδεολογίαν, «...εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταστρέψωμεν τὴν Πίστιν, ν' ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν Χριστιανῶν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς Θεότητος καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ νὰ ὑποκαταστήσωμεν εἰς ταῦτα τοὺς ὑλικούς ὑπολογισμούς καί τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας...» (Πρωτ. Κεφ. Δ').

Ὡστε ἡ ἴδια ἡ Μασσωνία ὡς ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἀρνεῖται ὁλοσχερῶς τὸν Χριστὸν καί τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἀντιθέτως δὲ ὁμολογεῖ τὸν ὑλικὸν εὐδαιμονισμόν καί τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν, τὴν ὁποίαν προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ ὡς βασιλείον ἐπὶ τῆς Γῆς χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ θεμιτὰ καί τὰ ἀθέμιτα μέσα.

Ἡ δὲ ὑπερηφάνεια τῆς Μασσωνίας εἶναι τοσοῦτον μεγάλη καί βορβορώδης καί ἀποπνευκτικὴ, ὥστε ψυχρότατα λέγουσιν «...ἐκαστος Μασσῶνος ἀεῖζει μυριάδας Χριστιανῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ...» (Πρωτ. Κεφ. Β').

Διὰ ταῦτα ἡ Μασσωνία εἶναι σίχαμα καὶ βδέλυγμα ἐρημώσεως, χεῖριστον καί ἀποτρόπαιον κατασκευάσμα τῶν Ἑβραίων, εἰς τὸ ὁποῖον κατασκευάσμα ἀποσκοποῦν νὰ σταυρώσουν μίαν εἰσέτι φορὰν τὸν Χριστὸν, τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιστολήν τοῦ Ἀ-
ναγνώστου μας Ταγ)ρχοῦ Τριανταφύλλου μέ κα-
θυσπέρησιν, λόγω τῆς μή κανονικῆς ἐκδόσεως
τοῦ περιοδικοῦ μας

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου
Ἀξιωματικὸς Λαρκ)κῆς ἐ.ἀ.
Δράμας 6 — Τηλ. 23.49.47
ΛΑΡΙΣΑ

Λάρισα 15.5.1981

Ἐφημερίδας
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΟΡΡΑΝ
ΕΣΤΙΑΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΑἴΩΝΑ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ
Αἴ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΙΟΣ Ἐσφιγμένιτη
ΝΕΙΟΣ ΑἴΩΝ (Καρδίτσαν)
ΦΩΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΝ ΒΟΛΟΥ

Κων. Καραμανλῆς, Πρόεδρος Δημοκρατίας,
Γεώργ. Ράλλης, Πρωθυπουργός, Νικ. Μάρτης
Ἰπ. Βορείου Ἑλλάδος καὶ λοιποὶ πολιτικοί, ἀ-
πεφάσισαν εἰς πείσμα ὑγιῶς σκεπτομένου Ἑλ-
ληνικοῦ λαοῦ, ὅπως προσεχῇ ΤΡΙΤΗ 19 Μαΐου
ἐπισήμως πανηγυρίσωσι, ἐπ' εὐκαιρία συμπλη-
ρώσεως 100 ἐτῶν ἀπὸ γεννήσεως ἀντιχρίστου
Τούρκου σφαγῆως ἐνός καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυ-
ρίου Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ὡς καὶ ἀτυχῶν
Ἀρμενίων (1922).

ΚΕΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ καὶ ὑμνήτης καὶ προ-
σκυνητῆς αὐτοῦ κατάκριτος πατριάρχης ΑΘΗ-
ΝΑΓΟΡΑΙΣ, γνωστοὶ 33ου μασονικοῦ βαθμοῦ.

Τὸν νῦν πανηγυριζόμενον καὶ ὑμνούμενον
ἐβδελυγμένον ἐν ὀφθαλμοῖς ΚΥΡΙΟΥ βρωμε-
ρὸν τοῦ ΙΣΛΑΜ (ΚΕΜΑΛ) συνεχάρη καὶ ὁ Πά-
πας (τὸ δικέφαλον τῆς ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ τέ-
ρας) διὰ τὴν νίκην του κατὰ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐ-
νῶ αὕτη ἐθρῆναι διὰ τὴν Μικρασιατικὴν κατα-
στροφὴν (1922).

Σήμερον τὸ ἄνομον ἐλληνοπαπικὸν σπέρμα,
ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοί, ἀνυπομονεῖ διότι
βραδύνει ἡ τυπικὴ ἀναγνώρισις τοῦ αἰμοστα-
γοῦς παναιρετικοῦ Πάπα, ὡς κεφαλὴ ΟΡΘΟ-
ΔΟΞΙΑΣ, καίτοι ἀναθεματισμένη ὑπὸ ΟΙΚΟΥ-
ΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ἡ παπικὴ αἵρεσις.

Ὅσοι καθαρῶσιμοι πατριῶται Ἕλληνες,
στήκετε ἐδραῖοι στύλοι καὶ φρουροὶ Θρησκευ-
τικῶν Παραδόσεων δεινῶς, πανταχόθεν πολε-
μουμένης ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ἀποσταγοῦντες παμ-
μίαρον πανηγυρισμὸν ὑπὸ Μαισόνων πολιτικῶν
καὶ ἐπιφυλασσόμενοι δεῖξωμεν ὁμοθυμαδὸν εἰς
προσεχεῖς ἐκλογάς πῶς ἐκδικοῦνται οἱ κατα-
προδιδόμενοι Ὁρθόδοξοι καὶ Γνήσιοι Ἕλληνες
ὑπὸ νόθων πολιτικῶν.

ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

— Στήτε ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς καὶ ἴδετε καὶ ἐρω-
τήσατε τρίβους Κυρίου αἰώνιους καὶ ἴδετε ποῖα
ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἀγαθὴ καὶ βαδίζετε ἐν αὐτῇ καὶ
εὐρήσατε ἀγνισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. (Προφ.
Ἰερεμίας).

— Μὴ ταραισώτω τὴν καρδίαν ὑμῶν, ὅτι
βλέπομεν τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας καὶ στενα-
χωρουμένους τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ. οὐδεὶς
γάρ τῶν δικαίων ταχὴν καρπὸν ἔλαβεν ἀλλ' ἐν-
δέχεται αὐτόν. (Ἁγίας Κλήμης Ρώμης).

— Ποταμός ἐστὶν ὁ βίος ἡμῶν, ρέων συνε-
χῶς καὶ πληρούμενος ἀπὸ ἀλλεπάλληλα ὕδα-
τα· ὀδεύοντες μετὰ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν μεγά-
λην θάλασσαν, ὁποῖα ἐστὶν καὶ ὁ θάνατος, εἰς
ὃν σπεύδομεν ἅπαντες. (Μ. Βασίλειος).

— Ἡ νηστεία γεννᾷ τοὺς προφήτας, ἡ νη-
στεία στερεώνει τοὺς δυνατοὺς, ἡ νηστεία σο-
φεῖ τοὺς νομοθέτας, ἡ νηστεία φυλάσσει τὴν
ψυχὴν, ἡ νηστεία εἶναι ὄπλιον τῶν γενναίων μα-
χητῶν, ἡ νηστεία εἶναι ἀσκήσις τῶν ἀθλητῶν,
ἡ νηστεία ἀποκρούει πειρασμούς, εἶναι σύννοι-
κος τῆς νηφαλιότητος καὶ δημιουργὸς τῆς σω-
φροσύνης. (Μ. Βασίλειος).

— Ἡ Θεία Πρόνοια γυμνάζει τοὺς Χριστια-
νοὺς εἰς τὸν παρόντα βίον μέ τρεῖς κυρίως πει-
ρασμοὺς, ἡ τῆς δοκιμασίας τοῦ πλοῦτου, ἡ τῆς
δοκιμασίας τῆς δόξης, ἡ τῆς δοκιμασίας τῶν
λυπηρῶν, θλίψεων καὶ στενοχωριῶν. (Ἁγ. Μά-
ξιμος).

— Ἡ διάθεσις τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλη-
σίον φανεροῦται, ὄχι μόνον διὰ τῆς μεταδόσε-
ως τῶν χρημάτων ὡς ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ πο-
λύ περισσότερο διὰ πνευματικῆς διδασκαλίας
καὶ σωματικῆς διακονίας. (Ἁγ. Μάξιμος).

— Δέν πρέπει ν' ἀφῆγῳμεν τοὺς ἀπερισκέ-
πτους καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς τὸ ὀλίγημά
των, ἀλλ' ἀντιθέτως νά προτρέπωμεν αὐτοὺς
πρὸς μετάνοιαν καὶ νά συμβουλευώμεν αὐτοὺς
ἔστω καὶ ἐάν δέν ὠφελοῦμεν τίποτα. (Ἁγ.
Χρυσόστομος).

— Ὁ κενόδοξος εἶναι πιστὸν τέκνον τῆς
εἰδωλολατρείας, τοῦ δὲ κενოდόξου ἡ νηστεία
εἶναι ἄμισθος, ἡ δὲ προσευχὴ αὐτοῦ ἄκαιρος,
ἂν δὲ εἶναι ἀσκητῆς διτῶς ἀδικεῖται, πρῶτον
μὲν τὸ σῶμα καταναλίσκων ἀσκόπως, δεῦτερον
δὲ μισθὸν οὐ λαμβάνει. (Θ. Μάστιξ)

ΤΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὅποια τὰ γνωρίσματα τῆς γνησίας Θεοῦδρύτου ἐκκλησίας καὶ θεόφρονος

Ὅποια τὰ γνωρίσματα τῆς γνησίας Θεοῦδρύτου ἐκκλησίας καὶ θεόφρονος;

Ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ σώματος τῆς ἀποσχηθέντων καὶ αἰρετικῶν, ἀνθρωποσυνακατασκευασθέντων καὶ — Σατανικῶς — σαρκώφρονος;

Ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθη τὴν Πεντηκοστή εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τῆς καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ εἰς οὓς ἐκείνοι ἐπέθηκαν τὰς χεῖρας. Εἰς τοὺς Ἐπισκόπους Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους, μεταβιβάσαντες τὴν διαδοχὴν τῶν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τοὺς Ἐπισκόπους.

Ἀλλὰ τὸ Ἐπισκοπικὸν καὶ Πρεσβυτερικὸν ἀξίωμα εἶναι τόσον ὑψηλόν, ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι ἅγιοι καὶ ὅσιοι, ἐφοβοῦντο καὶ ἐτρόμαζον νὰ τὸ ἀναλάβουν.

Τὴν ὑψηλότητά του ἔδειξεν ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πρεσβυτέρου - Ἱερέως, ὅστις μεθυθεὶς εἰς συγγενικὸν του γάμον ἐξ οἴνοι καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του μοιχεύσας, γυναικα φιλήδονον, νομίζων αὐτὴν ὡς πρεσβυτέρα του.

Κανονισθεὶς εἰς ξηροφαγίαν μετανοίας καὶ προσευχὰς ἐπὶ τριετίαν, ἐξαγνισθεὶς καὶ ὑπερτερήσας εἰς ἀρετάς, ὥστε νὰ ἀναστήσῃ τὸν νεκρὸν ἐμπροσθεν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

«Καὶ ὅμως, τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος Βασίλειος, ἂν ἀξιοὶ τὸσον ἡμερῖτα ἄτομα!! Διὰ τὸν Ἐπίσκοπον ὅσον διὰ τὸν Πρεσβύτερον ἡ Ἐκκλησία πετρέπεται νὰ ἑαναΐεουργήσῃς».

καὶ ἀνέστησας νεκρὸν καὶ Ἁγίαςας, ὅμως δὲν ἔπον πολὺ πλεόν τὸν θέλει μιμητὴν τῶν Ἀποστόλων — μᾶλλον τοῦ Χριστοῦ εἰς ἀρετάς καὶ αὐταπάρνησιν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πρωτεῖον πού διεκδικοῦσε καὶ διεκδικεῖ ὁ ἐκάστοτε Πάπας, δι' αὐτὸ τὸ Πρωτεῖον ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ μας εἰς τὸ κατὰ «Λουκᾶν Κεφ. Θ' 46 - 47» καὶ κατὰ «Ματθ. Κεφ. Στ' 26 - 27» ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον πόνημά του «Οἱ ΕΒΡΑΙΟΙ Οἱ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ἌΛΛΑ ΕΘΝΗ». Δηλαδή ὁ ταπεινότερος εἶναι ὁ πρῶτος καὶ καλύτερος.

Ἀπόδειξις πρὸς διδαχὴν μας ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δείξῃ ποῖος ἐξέχει τῶν ἄλλων. Ναὶ μέ Θεϊκὴν κρίσιν καὶ ὄχι ἀνθρωπίνην, ἔδειξε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου ἁγίου Σπυρίδωνος τὸν πρῶτον καὶ καλύτερον, ὅστις ἂν καὶ δὲν ἦτο

παρθένος ἀλλὰ πανδρεμένος, πρῶν τσοπάνης σχεδὸν ἀγράμματος.

Ὅμως — κατέληξε — κατέληξε τὸν κόσμον μέ τὰ τόσα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰς μεγαλοσύνην θαύματα α) Τὴν κεραμύδα, β) τὸν ὄφιν, γ) συζήτησιν μετὰ νεκρᾶς καὶ ἀμέτρητα ἄλλα εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποδημίαν του εἰς οὐρανοὺς ἐξακολουθεῖ μέ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ νὰ θαυματουργῇ καὶ τὸ σκῆνωμα του πλεόν τῶν δέκα καὶ ἑξ αἰώνων μένει ἀδιάφθορον καὶ μυροβόλον.

Οἱ ταπεινόφρονες, οἱ ἀκτῆμονες, οἱ πραεῖς, οἱ ἐλεήμονες, οἱ εἰρηνοποιοί, οἱ διωκόμενοι, εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ πρεσβεῖ ἡ ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος. Διότι ἔχει κεφαλὴν τὸν Χριστὸν καὶ ὁδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐβίασε ἄνθρωπον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ γινῇ μέλος τῆς. Μάλιστα ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστὸς μας, ὄχι μόνον δὲν βιάζει, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτεῖ αὐταπάρνησιν ἀπὸ τοὺς θεληματικῶς ἀκολουθοῦντας αὐτόν.

Διὰ τὸν καθένα μας, θέλει νὰ βιάζουμε τὸν ἑαυτὸν μας πρὸς ἀρετὴν καὶ θυσίαν καὶ ὄχι νὰ βιάζουμε τοὺς ἄλλους.

Τουναντίον οἱ αἰρετικοὶ οἱ ἀποσχηθέντες ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κοσμικῶς φρονούντες, πολλάκις ὅταν ἠδύναντο καταπιέζων καὶ μετεχειρίζοντο θυριώδη βίαν, φυλακίζοντες, ἀκρωτηριάζοντες, φονεύοντες ἀπανθρώπως διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, καθοδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ. Ὅπως οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτραι. Οἱ Δυτικοὶ Ἐπίσκοποι καὶ ὁ ἀρχηγός των Πάπας ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα εἶχον κοσμικὴν ἐξουσίαν, κατέχοντες τσιφλάκια — φέουδα — εἰς βάρος καὶ στέρησιν τοῦ Λαοῦ, τοῦ ἐννοουμένου ποιμνίου των.

Δικάζοντες καὶ καταδικάζοντες μέ τὰς Ἱερὰς λεγομένας ἐξετάσεις εἰς παντοίας ποινὰς ἀπὸ φυλακίσεως ἕως διὰ πυρὸς θάνατον. Ἀλλὰ καὶ πρόσφατα εἰς Εὐρωπαϊκὰ Κράτη πού μειοψηφοῦσαν οἱ Ὁρθόδοξοι, ἡ πλειοψηφία τῶν Παπικῶν κατεκρεοῦργησαν, φονεύσαντες χιλιάδας Ὁρθόδοξων, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσαν εἰς τὴν αἵρεσιν των. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, μέ τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον καὶ

Πατριάρχην τὸν Ἰωάν. Βέκον, Λατινοδούλους δεχθέντας τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας ἀσπασθέντες τὴν ψευδοένωσιν τῆς ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν.

Πόσες φυλακίσεις, πόσες δημεύσεις περιουσίας, πόσους ἀκρωτηριασμούς, πόσους φόνους διὰ πυρός καὶ σιδήρου; Πρὸ πάντων εἰς "Ἅγιον" Ὅρος ὁμαδικῶς ἐφόνευσαν καὶ ἔκαυσαν, ἀπειδὴ ἀρνήθησαν νὰ δεχθοῦν τὴν Παπικὴν αἵρεσιν.

"Εἰ! Εἶναι γνησία Ἐκκλησία ἡ τοιοιτοτρόπως πολιτευομένη; "Ἐχει καμίαν σχέσιν μὲ τὴν Θεοῦ δρυτον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του «Ἰδοὺ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» (κατὰ Ματθ. Κεφ. Ι' 16). Ἀλλὰ καὶ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του, ὅταν τοὺς εἶπε ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καὶ ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τῆς Θεϊκῆς του δυνάμεως «ἀπηλθὼν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπρην χαμαί, κατὰ Ἰωάν. Κεφ. ΙΗ' 5 - 8 καὶ ἀπέβαλε αὐτῇ τὴν δύναμιν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς του. Ἀλλὰ ἀκόμη ὅταν οἱ Μαθηταὶ Του τοῦ ἐπρότειναν νὰ ζητήσουν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβάσῃ φωτιά ἐξ οὐρανοῦ, νὰ κατακαύσῃ τοὺς Σαμαρείτας, ὅπου δὲν τοὺς ἐδέχθησαν, ὡς ὁ Ἥλιος ἐποίησεν «στραφεῖς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ εἶπεν οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματος ἔστε ὑμεῖς» Λουκᾶ Κεφ. Θ' 52 - 56. Μὲ ἀπλήν κατάραν ξηράνας παρὰ χρῆμα τὴν ἁκαρίπον σικκὴν, δὲν ἐξεβίασε κανέναν ἄνθρωπον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἀλλὰ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι σήμερον πολεμεῖται ἀπὸ πολλοὺς ἐχθρούς. Φανεροὺς καὶ κρυφούς. Φανεροὶ ἐχθροὶ τῆς ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι ἰθύνοντες καὶ οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης, οἱ εἰδωλολάτραι. Ἀλλὰ πῶς ἐπικίνδυνον ἦσαν καὶ εἶναι οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τοῦ σώματος της, οἱ αἰρετικοί, ποὺ πλανεύουν διακηρύσσοντες ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πλανεύουν τοὺς ἀφελεῖς. Ἐνῶ εἶναι ἐχθροὶ καὶ παραχαράκται.

Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου αἱ αἵρέσεις. Οἱ Ἀρειανοί, ἂν καὶ δὲν εἶχον μεγάλην δύναμιν νὰ χειροδικοῦν καὶ φονεύουν, ὅμως ἐφάνη ἡ κακοήθειά των εἰς τὴν ἀντιδικεῖαν μὲ τὸν Ὁρθόδοξον Μέγαν Ἀθανάσιον.

Οἱ μονοφισίται καὶ μονοθεληταὶ πού ὑπερτεροῦσαν εἰς τὴν ἀπὸ Ἀνατολὴν, Παλαιστίνην, Συρίαν καὶ Αἴγυπτον, μὴ δυνάμενοι νὰ διαπραγματεύσων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, παρεδόθησαν εἰς τοὺς Μωαμεθανούς ἀλλαξοπιστίσαντας. Οἱ εἰκονομάχοι ἐφυλάκιζον, ἀκρωτηρίαζον καὶ ἐφόνευον, τρομοκρατοῦντες, παραλύοντες τοὺς ἀδυνάτους. Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἦτο καὶ εἶναι ἡ Παπικὴ αἵρεσις. Οἱ

ἰθύνοντες κληρικοί, ἀλλὰ πρὸ πάντων οἱ Διοικούντες τὸ κοσμικὸν Κράτος τοῦ Βατικανοῦ, διακηρύττοντες ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ γνησία ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Κοσμοκράτωρ, Πάπας ὁ Πρῶτος καὶ Ἀλάθευτος ὡς ὁ Θεὸς ἀντιπρόσωπος του ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ περί Πρωτείου εἶναι ξεκαθαρισμένον παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ τὸ Ἀλάθητον, ποῖος τῶν ἀνθρώπων τὸ διεκδίκησεν; Ἡ ποία ἀρχὴ ἢ ἐξουσία τῶν ἐπουρανίων ἐτόλμησε νὰ οικειοποιηθῇ Νομίζω οὐδεὶς. Ἐκτός ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἀντιχριστὸς θὰ διεκδικήσῃ ἰδιότητα Θεϊκὴ. Ἀλλὰ, ἐκτός τοῦ ἀρνητικοῦ διὰ ὑπερηφάνους Πρωτείου, καὶ Θεοῦ διοτήτου ἀλαθῆτος, εἶναι καὶ τὸ Θεοῦδριστον FILIOGQE, καταβιάζον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς κάτι κατώτερον τῆς Θεότητος, ἐπ' ὅσον δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἀντί μιᾶς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας Αἰτίου τῆς πηγῆς τοῦ Πατρὸς φτιάχνουν καὶ ἄλλην ἀρχὴν — Διάρχην — ὑποβιάζον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς κάτι τὸ κατώτερον, ὑβριστικὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πατρὸς.

"Ἀς ἐλθωμεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐρωτήσωμεν: Ἐπὶ εἰκονομαχίας τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ Διοικοῦσα ἐκκλησία τοῦ Βυζαντίου ἦτο ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος; Ἡ οἱ ἅγιοι καταδικώμενοι Ἐπίσκοποι ἂν ὑπῆρξαν, οἱ πρεσβύτεροι μὲ πρῶτον τὸν Ἰωάννην Δαμασκινόν καὶ τοῦ ὀλίγου χριστιανικοῦ λαοῦ;

Καὶ κατόπιν τῶν Στουδιτῶν, τῶν ἀνυπάκουων καὶ ἀπειθαρχῶν, εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς ὀνομαζομένης ὀρθοδόξου τοῦ Βυζαντίου; Ποῦ ἡ ἐκκλησία ἐπὶ Ἀρειανοκρατίας τῶν Διοικούντων καταπιεστικῶς καὶ κακοβούλως ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας; Ποῦ ἡ ἐκκλησία ἐπὶ Πατριάρχου Κων)λεως Ἰωάννου Βέκου; Τῶν πολλῶν ὑποκυψάντων καὶ παραδεχθέντων καὶ συλλειτουργούντων μετὰ τῶν καταπιεστῶν αἰρετικῶν Παπικῶν; Ἡ οἱ ὀλίγοι ἀρνήθέντες καὶ ἀπειθαρχοῦντες εἰς τὸν Πατριάρχην τὴν Ἱεραρχίαν του; Ὅσάκις ἡ Διοικοῦσα Ἱεραρχία μετεχειρίζετο βίαν καὶ καταπίεσιν, ἵνα συγκρατήσῃ τὸ Ποίμνιό της εἰς τὰς καινοτομίας της. Ἦτο καὶ εἶναι σημεῖον Ἀντιορθόδοξον καὶ Θεομίσητον.

Εἶναι ἀνθρώπινη αὐθαιρέσις ἱκανοποιοῦσα τὸν Ἀρχοντα τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἢ Θεόφρων, οὐδέποτε μετεχειρίσθη βίαν εἰς τὰ μέλη της νὰ τὰ συγκρατήσῃ εἰς τὸ σῶμα της. Ἀλλὰ ἡ κεφαλὴ της εἶπεν «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκον Θ' 34 - 36).

Καὶ τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν, ποῦ ἡ Θεάρεστος

ἐκκλησία; Ἡ καινοτομίασα τὸ ἐορτολόγιον καὶ συμβαδίζουσα μὲ τὸ αἰρετικὸν Παπικὸν ἀπὸ τὸ 1923. Ἄν καὶ οὔτε πραγματικά, ἀλλὰ εἰκονικά καὶ ἐξ ὑφαρπαγῆς ἐλήφθη, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Ἱεραρχίας, εἰς τὴν αὐθαίρετον ἐνέργειαν τοῦ νεοεκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου; Ἀλλὰ ἅς υποθέσωμεν ὅτι δικαιωματικῶς ἐνεργήθη ἡ ἀλλαγὴ. Ἦτο εὐάρεστον εἰς τὰ ἄλλα ἀρχαῖα Πατριαρχεῖα ἢ μοναμερίς καὶ κεχωρισμένη τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων ἐνέργεια; Ἡ περιφρονήσασα τὰς πολλαπλὰς ἀποφάσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων, ποῦ εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον καταδικάσει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐορτολογίου; Ἄς υποθέσωμε ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ καινοτομήσῃ. Ἀλλὰ εἶχε δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ διωγμὸν ἐναντίον ἀνθρώπων ἐμμενόντων καὶ ἀκολουθούντων τὸ ἀδιόρθωτον Πάτριον καὶ παλαιὸν ἐορτολόγιον; Φυλακίζων, δέρων, προφυλακίζων, ἀποσχηματίζων καὶ φονεύων ἀκόμη ἀθῶας ὑπάρξεις Χριστιανῶν καὶ μὲ κάθε βίαιον τρόπον ἐμποδίζων αὐτοὺς νὰ ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα, ὅπως ἐπράττον οἱ εἰδωλολάτραι καὶ οἱ αἰρετικοί; Ποῖοι ἀποτελοῦν τὴν γνήσιαν ἐκκλησίαν; Οἱ διώκοντες ἢ οἱ διωκόμενοι;

Δὲν νομίζω ὅτι ἐδῶ ἔγινε ἐξαιρέσις καὶ οἱ διώκοντες ἦσαν εὐάρεστοι καὶ γνήσιοι τῷ Θεῷ καὶ οἱ διωκόμενοι παραβάτες καὶ ἀπόβλητοι παρὰ τῷ Θεῷ. Ἀλλὰ ἐκτός αὐτῶν, ἐάν δὲν ἐφανεροῦτο διὰ θαύματος ἢ προτίμησις τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὑπὸ ἡμῶν καὶ ὑμῶν ἀμφισβητούμενον ὡς γνήσιον. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔκαμε καὶ θαῦμα ἐξαισίον. Τὴν νύκταν 13 πρὸς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925 μὲ τὸ Παλαιόν, ἄνθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, φωτεινὸς Σταυρὸς κατήύγασεν τοὺς συναχθέντας ἐκεῖ διὰ τὸν φόβον τῆς κρατούσης Ἱεραρχίας, ἀκολουθώντας τὸ Παλαιὸν ἐορτολόγιον, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀστυνομικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ἀποσταλὲν πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν.

Θά ἐπιμένωμεν ἀμφισβητοῦντες ποῖον εἶναι τὸ ὀρθὸν καὶ γνήσιον μὲ τσαούτας ἀποδείξεις; Διὰ νὰ εἶναι κανεὶς μέλος τῆς ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἀγωνίζεται συνεχῶς διὰ νὰ γίνεταί εὐάρεστος (τοῦ Θεοῦ) τῷ Θεῷ. Στὴν Ἐκκλησίᾳ, διὰ νὰ ἀναβῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς δόξαν ἀρετῆς καὶ πρωταθλήσῃ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μαοτίας τὸν κοσμικόν. Ὅποιος θέλει νὰ ἀναβῇ θά ἀπαρνηθῇ τὸν παλαιὸν ἑαυτὸν του, τῆς αἰεὶς ὕψος δόξης Θεϊκῆς, θά ἀκολουθήσῃ ἀντίθεστραμένην ἐντὸς τῆς γῆς. Πού στό τελευταῖον τὸν πορείαν τοῦ κόσμου. Ὡς σὲ πυραμίδα ἀνεσκαλὶ κατέβηκεν μόνος ὁ ἄνθρατος Χριστός, ὁ Θεός. Ἀκολουθοῦν τὸ πρὸ τελευταῖο οἱ Πρωταθληταί Ἀπόστολοι Δευτεραθληταί Μεγαλομάρτυρες, μεγάλοι ὅσοι. Τριταθληταί οἱ Μάρτυρες καὶ ὅσοι. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως τῆς πλατυτέρας

βαθμίδος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐμεῖς τὰ ἀπλά μέλη.

Τελειώνοντας ἄνευ ἐπιλόγου, ὁ καθείς ἅς εὕρῃ τὸ χρέος του, νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ.

ΠΑΠΙΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓ.

ΜΑΙΔΕΝΙΑ — ΜΕΙΣΣΗΝΗΣ

«ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

Πολλές φορές συναντᾶμε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου στιγμὲς ποῦ κάποιος ἐπιφανὴς φιλόσοφος λέει πῶς ἀξίζουν ὁλόκληρη αἰωνιότητα μὴ ἀξέχαστη γλυκεῖα ἀνάμνησις ποῦ παραμένει ἐφ' ὅρου ζωῆς. Τέτοιες ἀνεπανάληπτες στιγμὲς εὐδόκησε ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ ζήσουμε καὶ ἐμεῖς ὅσοι εὐτυχίσασαμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴν μετὰ πάσης βυζαντινῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας γεννησομένης χειροτονίας εἰς τὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Προστάτιδος Ἁγίας Εἰρήνης τοῦ Πατρὸς Μακαρίου τὴν 15ην Μαΐου καὶ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης τοῦ Μυροβλήτου.

Λίαν πρῶτῃ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς εἰς διάκονον χειροτονίας τοῦ Μοναχοῦ Μακαρίου προσήλθον ἑκατοντάδες πιστῶν ἐκ τῆς ἰδιαίτης του πατρίδος Κατερίνης καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Θεοφρουρήτου Ἡμῶν Μητροπόλεως. Τόσον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ὅσον καὶ τὸ πλῆθος τῶν Κληρικῶν ἔδωσαν ἰδιαίτερον αἴγλην καὶ λαμπρότητα στό μυστήριον. Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρέστησαν πλὴν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσεν τὴν χειροτονία, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ.κ. Γερρόντιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Θεόφιλος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ.κ. Στέφανος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανάσιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνος. Ὡσαύτως παρέστη σύσσωμον τὸ Ἱερὸν Σῶμα τοῦ Κλήρου τῆς Ἀγιωτάτης Ἡμῶν Μητροπόλεως.

Τὸν νεοχειροτονηθέντα προσεφώνησε ἡ Αὐτοῦ Παναγιώτης ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος.

Ἀρχ. ΙΑΚ. ΠΑΠΙΑΔΕΛΗΣ

Ὁ χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον π. Μακάριος, ἐν μέ-
σῳ τῶν Ἀρχιερέων κ.κ. Γερωντίου Πειραιῶς, Εὐθυ-
μίου Θεσσαλονίκης, Χίου Στεφάνου, Εὐρίπου Ἰουσι-
νου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἱερέως
π. Γεωργίου.

Ἐκκλησιαστικά χρονικά

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ & ΑΧΑΡΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΜΠΑΛΑΣ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐώρτασεν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας ὁ Ἱερός Κοινοτικός Ναός τῶν Γ.Ο.Χ. Μπάλας, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Ἡ Κοινότης Μπάλας ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου ἀνήκει εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας, ὑπὸ τὴν ποιμαντορικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Ἀθανασίου, ὅστις καὶ κατέβαλεν πᾶσαν φιλότιμον προσπάθειαν διὰ τὴν, ὅσον ἐνεστίν, καλύτεραν ἐπιτυχίαν τῆς Ἱερᾶς ταύτης πανηγύρεως.

Ἀφ' ἐσπέρας, τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς, ἐψάλλει μεγαλοπρεπῆς Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας καὶ τὴν Κυρίωνυμον τῆς ἐορτῆς ἡμέρας, Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον προεξάρχοντος τοῦ Οἰκείου Ἱεράρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καὶ ἄλλων κληρικῶν. Κατὰ τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον ὠμίλησεν καταλλήλως ὁ προεξάρχων Ἱεράρχης τόνισας τὴν ἀνάγκην νὰ φωτιζόμεθα ἅπαντες παρά τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πρὸς ἐπιτυχὴ καὶ ψυχοφελὴ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐπὶ γῆς προορισμοῦ μας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας καθ' ἣν προσῆλθον πλῆθη πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, ἐπηκολούθησε ἱερά Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Ἁγίας Τριάδος τῇ συμμετοχῇ ἅπαντος τοῦ εὐσεβοῦς πλήθους τῶν προσκυνητῶν, οἵτινες ἔτυχον καὶ ἀναλόγου φιλοξενείας μετὰ τὸ πέρας ὅλων τῶν ἐορτίων ἐκδηλώσεων. Παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Ἱεράρχης κ.κ. Ἀθανάσιος καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις διὰ τὴν ἀπόλυτον συνένωσιν ὅλων τῶν ὑγειῶν δυνάμεων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, αἵτινες διὰ διαφόρους λόγους εὐρίσκονται ἐν διασπορᾷ.

Εἴθε ὁ ἱερός καὶ ὑποκάρδιος οὗτος πόθος νὰ γίνῃ πραγματικότητα, διότι τότε καὶ μόνον ὁ ἡμέτερος Ἱερός Ἀγὼν θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀντασίαν αὐτοῦ θέσιν.

Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀθανάσιος ἐν τῇ προσπάθειά του πρὸς ἐπ' ἀνδρῶσιν τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως αὐτοῦ ἐδέχθη τὴν μετὰ-

ταξιν ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατόπιν αἰτήσεώς του, τὸν ἱερολογιώτατον καὶ ἄριστον μουσικόν Ἱεροδιάκονον Εὐάγγελον Ἀβραντίνην, τὸν ὅποιον τὸ Σάββατον τῆς 14)27 Ἰουνίου ἐ.ε. ἐχειροθέτησεν ἐπὶ τῇ προσχωρήσει αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Παρεμβολὴν τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Κυριακὴν 15)28 Ἰουνίου, ἐχειροτόνησεν τὸν π. Εὐάγγελον Ἀβραντίνην πρεσβύτερον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιῆ Σταυροῦ Ἀχαρνῶν, ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ πιστῶν καὶ εὐσεβῶν Χριστιανῶν. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀθανάσιος προσφωνῶν τὸν χειροτονούμενον, ἐτόνισεν τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ὕψος τῆς Ἱερωσύνης καὶ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τοῦ Ἱεροῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου εἰς τὴν σημερινὴν δύσκολον ὑπὸ πᾶσαν ἐννοίαν καὶ κατάστασιν ἐποχὴν μας, συστήσας εἰς αὐτὸν τὴν ἀνευ διαταγμοῦ καὶ ὑποχωρήσεως προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐπιτέλεσιν τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων του καὶ τὴν σωτηρίαν ψυχῶν.

Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν σεμνὸν λευίτην πατέρα Εὐάγγελον τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν πρὸς ἀπρόσκοπτον καὶ ἐπιτυχὴ ποιμαντικὴν διακονίαν ἐν τῇ Θεοσώστῳ Μητροπόλει Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ὑπὸ τὴν πεντημένῃ καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐορτὴν τῆς Ὑπερήμου Ἁγίας Τριάδος, πανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ἡ Ἱερά Μονὴ Ἁγίας Τριάδος, παρά τὴν Μενδενίτσαν Λοκρίδος, ἱεουργήσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθ. καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων τῆς περιφέρειας.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ εἰς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ταμειοῦχος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Πλήθος πιστῶν συνέρρευσεν ἀπὸ ὅλην τὴν Φθιώτιδα καὶ Λοκρίδα ὡς καὶ προσκυνηταὶ ἐξ Ἀθηνῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ὁ Σεβασμύτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας τυγχάνει ἐκ τῶν παλαιότερων Ἀγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ὅπου καὶ ἂν ἐτοποθετήθῃ κατέλειπεν τὰς ὠραιότερας ἀναμνήσεις. Διότι ὁ Σεβασμύτατος κ.κ. Ἰουστίνος, τυγχάνει σεμνὸς καὶ ἄτυφος Ἱεράρχης, πιστὸς καὶ εὐθαρσὴς ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν καθηκόντων του. Αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν τιμίαν καὶ εὐσυνειδήτον προσφορὰν του ἐκτιμήσασα ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν ἱστορικὸν Θρόνον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας μέ ἐδρα αὐτοῦ τὴν Σεβασμίαν καὶ Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου, τοῦ ὁποῦ ἡ μνήμη τιμᾶται τὴν 12ῃ Ἰουνίου, ἡμέρᾳ τῆς Κοιμήσεως αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ γνωστοποιήσας τὸν ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη μονήρη βίον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, ἄλλος ἀσκητὴς ὅσιος Παφνούτιος. Ἡ ἐφετεινὴ ἐορτὴ ὑπῆρξεν ὄντως μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐνθουσιώδης διὰ τῆς συμμετοχῆς σχεδὸν ὁλοκλήρου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας μας, κατὰ τὴν πολυαρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν προεξάρχοντος τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Σεβασμιωτάτου, Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Κυρίου Κυ-

ρίου Γερωντίου συμπαραστατομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, Πατρῶν κ.κ. Θεοφίλου, Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου, Χίου κ.κ. Στεφάνου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Θηβῶν κ.κ. Γερσίου καὶ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἰουστίνου.

Τὴν Θεῖαν ταύτην πανηγυρικὴν Μυσταγωγίαν παρηκολούθησαν μετὰ πάσης εὐλαθείας καὶ κατανύξεως εὐσεβεῖς προσκυνηταί, ἰδίως ἐκ Πειραιῶς ἐνθα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐχρημάτισεν ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου Καμινίων ὁ Σεβ. κ. Ἰουστίνος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως ἐπηκολούθησεν δεξίωσις καὶ μοναστικὴ τράπεζα διὰ πάντας τοὺς προσελθόντας, ἐνῶ, μέχρι βαθείας νυκτός, προσήρχοντο πνευματικὰ τέκνα τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ πολλοὶ προσκυνηταί διὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ ἐπισκεφθῶν τὴν γραφικὴν Μονήν, ἥτις εὐρίσκεται ἐπὶ γραφικοῦ λόφου κατὰφυτο ἀπὸ κήπους καὶ ἀμπελῶνας. Πᾶς δὲ ἐπισκέπτης εὐρίσκει ἀληθῆ φιλοξενίαν, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεται ἀληθῆ ξεκούρασιν ψυχικὴν ἐπισκεπτόμενος τὴν Μονήν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

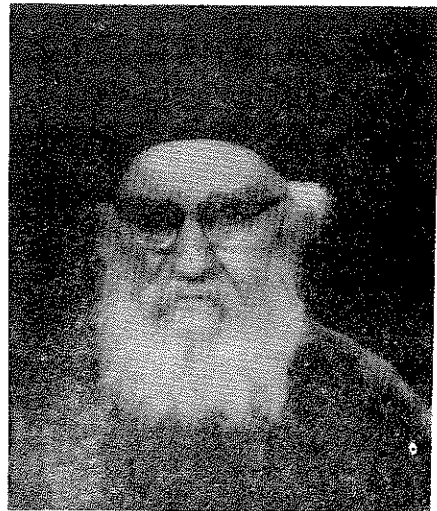
Τὸ ἡμέτερον παράρτημα Ξυλοκάστρου Κορινθίας πανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς τὴν ἱεράν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πιστοὶ ἀγωνισταὶ κατέφθασαν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Κορινθίας καὶ τῶν λοιπῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας, εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἱερὸν Ναόν, ἵνα παρηκολούθωσιν τὴν ἱεράν ἀκολουθίαν, ὅπου ἐψάλετο ἀπὸ Βυζαντινοῦς Μουσικοδιδασκάλους, τὴν 8ην π.μ. κατέφθασαν ἐξ Ἀθηνῶν δύο ποῦλμαν πιστῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πατρῶν καὶ Πάσης Πελοποννήσου κ.κ. Θεόφιλον, ὅστις ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Βασίλειον, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τοὺς πιστοὺς τοῦ παραρτήματος. Ἐκολούθησε Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, ὅπου εἰς τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν καταλλήλως ὁ ἱεροκῆρυξ Ἀριστείδης Καρβέλλας ὡς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος, ἐν συνεχείᾳ ἐπηκολούθησε ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνας.

Ὁ ἐφημέριος καὶ οἱ ἐπίτροποι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἠυχάριστησαν θερμῶς πάντας τοὺς ἀδελφούς προσκυνητὰς τοὺς τιμήσαντας τὴν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ.

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ

(1895-1981)

(Πνευματικός-Ἀγιορείτης)

Ἐκπληρῶν τὸ κοινὸν χρέος, ὁ γνωστὸς εἰς ὅλους μας παπᾶ - Χρυσάνθος ὁ Πνευματικός, τὴν 29ην Μαΐου ἐκλείσσε διὰ παντός τοὺς ὀφθαλ-

μούς του, διὰ νὰ ἀπενίξη πλέον εἰς τὸ διηγεκὲς μέ τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος τοῦ ἀφθάρτου κόσμου τῆς αἰωνότητος!

Δέν ὑπάρχει ἀνάμεσά εἰς τὸ πλήρωμα τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας πιστός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γνῶρισε, ἔστω ἐξ ἀκοῆς, τὸν ἀπλοϊκὸ Γέροντα!

Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη τὸ 1895 εἰς Πειραιᾶ. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀκόμη παρουσίαζε τὰ δεύγματα ἑνὸς μεγάλου πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Καί εἰς αὐτὴν τὴν κολυμβήθραν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβαπτίσθη, κατὰ παράδοξον τρόπον ἐσχηματίσθη τὸ σημεῖον τοῦ Τ. Σταυροῦ, διὰ νὰ ὁμολογήσῃ μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ὁ ἱεουργῶν τὸ μέγα μυστήριον Ἱερεὺς ὅτι: «οὗτος θὰ λάβῃ τὸ χρίσμα τῆς ἱερωσύνης καὶ θὰ γίνῃ μέγας». Ὁ περ καὶ ἐγένετο!

Εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐξέπληττε τοὺς πάντας μέ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα του! Ἦτο ὁ τύπος τοῦ «παιδαριολέροντος»! Μία ὁρμέφυτος τάσις πρὸς τὸν οἰμναχισμὸν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα, τὰ ὁποῖα «ἡγήσατο σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδίῃ» καὶ εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος. Ἐκεῖ εἰς τοὺς ἀποκρότους βράχους τῆς καλύβης (ἀετοφωλεάς) τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἁγίας Ἀννης, ἠγωνίσθη ὑπερανθρώπως καὶ κατέστη δεκτικὸν δοχείον τῆς Θ. Χάριτος, οὕτως ὥστε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν δωρεοδότην καὶ στεφοδότην Κύριον πολλὰ χαρίσματα ἐξ ὧν τὸ τῆς διακρίσεως, καρδιακῆς προσευχῆς καὶ τοῦ διορατικόν! Ἡ καρδιά του ἐπύριπολεῖτο ἀπὸ τὸ θεῖον πῦρ οὐχὶ ἀπλῶς τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἥτοι ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν ἀχραντὸν Ὁρθόδοξίαν ἀγάπην του, διό μὴ φεισθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς γλυκυτάτης ἡσυχίας του κατῆλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγωνίσθη σθεναρῶς μετ' ἄλλων ἀγιορειτῶν πατέρων ἐναντίον τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου ὑφιστάμενος διωγμούς, ἐξορίας, κακουχίας, «βαστάζων εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ τὰ στίγματα τῆς ὁμολογίας», ἐφ' ὅσον ἐδέχθη ἀσμένως ραπίσματα καὶ ξυλοδαρμούς διὰ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν του.

Τοὺς ἀγῶνας του ὡς πνευματικὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν ἐν τῷ παρόντι. Τοῦτο ὁμολογεῖται παγκοίμως ἀπὸ τὴν πληθύν τῶν πνευματικῶν του τέκνων.

Υπῆρξε κτήτωρ Ἱερῶν Μονῶν - Κοινοβίων, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκουν «Τὸν Ποθούμενον» ἡρωικαὶ ψυχαί, νέοι κυρίως μέ ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν, οἵτινες ἀγωνίζονται, χάριτι Χριστοῦ, τὸ κατὰ δύναμιν διὰ τὴν σωτηρίαν των καὶ οἱ ὁποῖοι προσφέρονται ὡς ἱερά ἀναθήματα καὶ ὁλοκαυτώματα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πανταχό-

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

† Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Α Ι

- A) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἐτησίως
B) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἐτησίως
Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

θεν πολεμουμένης σήμερον Ἐκκλησίας μας.

Ὁ θάνατος τοῦ σεπτοῦ Γέροντος ἐβύθισε τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν εἰς μέγαν πόνον καὶ θλίψιν, ἢ σκέψις ὅμως ὅτι θὰ εὖρη παρησίαν εἰς τὸν Κύριον (τὸ εὐχόμεθα ἅπαντες διαπύρως) ρίπτει βάλασμον εἰς τὰς βαρυαλγοῦσας καρδίας.

Τὸ ἱερόν σκῆνωμα τοῦ Γέροντος μετεκομίσθη εἰς τὴν Ἱ. Σκήτην τῆς Ἀγ. Ἀννης, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ ἀγιορειτικὸν χώμα ὑπὸ τῶν πνευματικῶν του τέκνων (Ἱερομονάχων - Μοναχῶν) μέσα εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν ἱερᾶς κατανύξεως καὶ μυσταγωγίας!

Τοῦ ἀπλοϊκοῦ, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ, τοῦ διακριτικοῦ, παρηγορητικοῦ καὶ γλυκυτάτου πνευματικοῦ πατρός καὶ Γέροντος Χρυσάνθου, εἰς αἰωνία ἡ μνήμη!